

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA BRUIXA.

de Cartagena ha sorprés á tothom. —Bojerias á aquesta hora! m deya aquest dia un republicà amich meu, partidari acèrrim de la Revolució. Y figúrinse, quan ell ho calificava de bojeria ¡cóm ho calificarém nosaltres! ¡cóm ho calificarán totas las personas sensatas!

Suposo qu' estarán perfectament enterats de aquesta nova intentona frustrada, que no ha produhit altre resultat positiu que unas graves feridas al general Fajardo, algunas presons y l' anunci immediat de duros escarmientos.

En la nit del diumenje al dilluns un grupo de personas misteriosas, convingudas ab un cabo y un sargento de la guarnició del fort de San Julia, van sorprendre al centinella y penetrant en lo castell y desarmant al cos de guardia, van tancar la petita guarnició dintre de una quadra. Lo general de la plassa Sr. Fajardo, que cada nit, á una hora dada rebia una consigna de cada fort, per medi del teléfono, alarmat per no haver rebut la del castell de San Juliá, y temense 'n una, sorti de la ciutat, acompanyat de una petita escolla de guardia-civils y seguit á distancia de quatre companyias de tropa, y al arribar davant de la muralla íntima la rendició als sediciosos, responenlli 'ls de dintre ab una descarga que li produhi quatre feridas graves.

Després sembla que dispararen una canonada y algunas descargas més, y no obtenint resposta abandonaren lo fort, baixant per la banda de mar. Han suposat alguns que s' embarcaren cap á Alger y altres que s' amagaren dintre de unas minas.

Tal es, en compendi, la ressenya dels successos.

Y are preguntém nosaltres ¿a qué treu nas tot aixó? A res enterament.

A la canonada d' avis del castell de San Juliá no va respondre cap més dels forts de la plassa, y menos encare cap ciutat, vila, ni poble d' Espanya. S' tracta per consegüent, de un fet aïslat, misteriós y fins á cert punt inexplicable.

Alguns periódichs, órganos dels que manan, han pronunciat sense com vá ni com costa una paraula fatídica: Ruiz Zorrilla.

Ja se sab: de un quan temps ensá no 's mou una fulla de un arbre, que no la moga en Ruiz Zorrilla. Es una deria com qualsevol altra.

Pero 'l Progreso, periódich que representa á Madrid las ideas del ilustre emigrat, protesta ab indignació contra semblants imputacions y 's fa eco de cert

rumor grave, assegurant haver sentit á dir que 'l crit dels sediciosos, era 'l de «Viva donya Isabel II.» Y are, vostés, de tot aixó prénguisse'n lo que 'n vulgan.

Per la mèva part crech qu' era de tot punt innecessaria la protesta del Progreso.

Ningú que tinga dos dils de front pot compèndre que 'l nom de un partit numerós puga barrejar-se ab una intentona que hauria sigut bufa á no haver estat sangrenta.

Suposém per un moment que no una fracció important de la gran familia republicana, sinó tot lo partit en massa fos partidari de tractar als homes de Sagunto com ells á últims del any 74 nos van tractar á nosaltres. creu ningú que 'ls medis que posaria en planta per lograrho consistirian en ferse sèus á un cabo y un sargento, sorprendre á un centinella, apoderarse de un fort, y sostenints'hi no mes que 'l temps necessari per ferir á un general y dispersarse? No: cosas tant petitas, tant sols poden ser fillas d' enteniments petits. Una fracció politica no 's compromet per tant poca cosa.

Pero respecte al fet present, per forsa tenim que relacionarlo ab las circunstancias de temps en que ha tingut lloch.

La sedició ha estallat en lo precis moment en que 'l govern ab més ó menos sinceritat afirma una politica liberal: l' enemà passat de haver vist la llum la circular del ministre de la Gobernació que ha aplaudit tota la premsa democrática; pochis dias després de caure 'ls conservadors destrossats als péus de 'n Sagasta y quan se tracta ja de convocar Còrts novas.

Cal donchs preguntar: ¿a qui li convè en aqueixas circunstancias, una bullanga qualsevol, un escàndol, una alarma? ¿Al partit republicà, que tot ho espera de las midas liberals, ó bè als partits reaccionaris que tot ho temen de aquestas mateixas midas?

Contestli la rahó serena, dat que las cosas no 's fan per altre móvil que per la conveniència del que las executa ó las inspira.

Pensar que una caldera de vapor ha de reventar precisament quan se li obran las válvulas, francament es tonto.

Lo que acaba de ocorre á Cartagena per altra part no es nou; una cosa per l' istil va passar al Ferrol, á l' any 72, sublevantse l' arsenal, quan tothom estava convensut de la inevitable proclamació de la Republica per medis pacífichs, tal com va realisar-se. ¿Y qui era 'l promotor de aquella insurrecció? Un carlista; 'l cabecilla Posas. ¿Qui va secundarla? Quatre infeliosos. Lo partit republicà en massa va protestar per veu del directori, contra aquella habilitat dels reaccionaris.

¿Qui assegura que hi haja hagut avuy algú també que s' haja dit: «No governan los liberals? ¿No s' acosta la Republica? ¿No revelan cada dia temperaments més sensats los republicans? ¿No son aqueixos temperaments los més perillosos per la reacció? Donchs vinga una sedició, y que 'l país s' alarmi. Si 's llenza sanch rentarém las rajolas y en paus.

A major abundament, s' ha dit que 'l complot de Cartagena l' havia preparat cert individu de aquella provincia que va jugar un paper important en temps del cantó. Si es l' individu que creyém nosaltres, hem de fer constar una cosa, y es que durant los governs de 'n Cánovas, quan disgustat lo país per molts motius, hauria bastat una espurna per encendre una gran foguera, 'l tal individu anava á Madrid y visitava ab molta franquesa á n' en Romero Robledo, ab lo qual l' uneixen estretas simpatias.

Tingas en compte aqueix dato, per si 's confirma lo que 's diu, y tal vegada trobarem que la bruixa de Cartagena es cosina germana de la bruixa conservadora, que á l' any 1873 va proclamar lo cantó de Valencia per desacreditar á la Republica.

P. K.

MANIFEST

DEL SR. ROMERO ROBLEDO Á LAS PROVINCIAS.

ARRISSIMS germans: Ja sabrán vostés pèls diaris la plantofada que acabo de donar al senyor Cánovas (a) *Monstruo*.

M' hi vist obligat á arribar á aquest dolorós extrem, per varios motius que no esplicaré á fi de no ofendre las castas orellas dels meus correligionaris d' *ambos sexos*.

Lo resultat d' aquest fet es visible é irremediable: Don Anton se queda á la banda d' enllá y jo 'm quedo á la part d' aquí.

La dreta s' ha dividit en dos trossos: ell es la dreta de la dreta; jo soch la esquerra de la dreta en qüestió.

¿No ho entenen? ¿'Ls ho diré en altres termes: Ell se queda ab los dits grossos: jo 'm quedo ab los petits. Pero ja se sab que 'ls petits se fan grans, y que en los pots petits hi ha la bona confitura. Si aixó no 'ns aconsola, ni may.

Pèl demés, no es ara ocasió de queixarse del passat, ni de esgarraparse ab los dissidents: lo temps se cuidarà de castigarlos, perque casi tots ells son guetos que repapiejan, y d' aquí á quatre senmanas la mitat serán á can Pistras, ab aplauso del país productor y de las forsas vivas del país... que paga y calla.

Lo urgent, ara com ara, es pensar en lo porvenir y procedir á la reorganissació de la colla, que si baig de parlar ab franquesa, está una mica desbaratada.

Las eleccions s' acostan, y si no procurém fer trampas, som al ast. Sè per experiència com se arreglan aquestas cosas; y 'm temo una pastarada con 'na casa, si no trayém tota l' astucia y no fiquem forsa papeletas á las urnas electorals, encara que sigui a garrotadas.

Segons lo mèu modo de veure, l' arreglo del partit s' ha de comensar de cap y de nou, seguint exculplosament las instruccions que requereixen:

Primer.—En totas las poblacions d' alguna importancia s' organissará desseguida un comité, còmpost de gent poch aprensiva, pinxos, prestigiadors y personas disposadas á fer qualsevol atrocitat.

Segon.—S' evitarà ab especial cuydado que dintre dels comitès s' hi fiqui cap canovista. No hi ha pitjor fusta que la del mateix tros, y com qu' ells saben la màquina tant bè com jò, 'ns esbullarian lo marro y serian capassos de girar la truyta en benefici seu.

Tercer.—Pèls molius indicats en lo párrafo anterior, s' ha de procurar per tots los istils, que en los comitès canovistas que 's formin s' hi introduheixi algun dels nostres. Aixís, al menos, si no podem surar, no 'ls deixarem surar a n' ells, y aixó, encara que no ho sembli, es una victòria.

Quart.—Realizadas aquestas operacions, se procedirà activament a la designació de candidats, procurant no barallarse ni tirarse 'ls trastos pèl cap. Per via de consell, dech advertir que s' ha de fer de manera que 'l candidat escullit sigui un xerrayre reconegut, actiu, bullanguerro, y sobre tot, de la màniga ben ample.

Quint.—Posats d' acort, ab penas ó ab treballs, sobre aquest punt, los candidats dirigirán un manifest als electors respectius, sollicitant los seus sufragis. Lo manifest ha de ser llampant, plé de promesas y protestas d' honradés.... en fi, qualsevol mentida. La qüestió es engalipar al cos electoral, abocant la mel pèl broch gros, tocantli la barbata y etzibantli tal guatlla que cantí 'l credo: lo prometre, ja se sab, no fa pobre.

Sisè y últim.—Un cop las cosas estigan en aquest estat, los comitès me donarán compte de la marxa del negoci. Je reculliré 'ls datos, y, quan arribi 'l moment solemne de las eleccions, explicaré la manera de donar lo cop, en un circular reservada, perque no es prudent ensenyar la trampa electoral a la llum del dia, exposantnos a que 'ls enemichs l' aprenguin.

La situació es crítica, no hi ha que negarho. Expulsats de la menjadora del presupuesto per la incomprendible cobardia d' aquest malangueny que no més t' que llengua, ho hem d' esperar tot de las nostras forsas y de la candidés del país que, á pesar dels pesars, encara 's deixa pintar la cigonya.

Ja sè que 'ls canovistas van per tot arréu dihent pestas de mi y assegurant que no sè lo que 'm pesco. No 'n fassin cas; ja 'ls ho dirán de missas quan sigui hora.

Si 'l partit conservador havia viscut fins ara, no 's devia á ningú més que á mi, á mi, que ab la mèva trassa antequerana y ab aquesta sal que ni sè d' hont me la trech, procurava tapar tots los enredos y sortir de tots los pantanos.

Don Antón no ha sigut may altra cosa que un trasto; jo li donava consells, jo li dictava cartas, jo li resolía duptes y per què callarho? jo més de quatre vegadas li havia tingut de posar las botinas.

Correligionaris: lo porvenir es negre; se 'ns esperan dias de proba y de dejuni rigorós, y tal vegada cosas de més bulto; pero no 's desanimin y confihin sempre en lo indisputable geni y en las acreditadas dents que adornan al seu jefe —Paco (a) Antequerano.

—Per la copia:

FANTÀSTICH.

¿NE HO SABEN?
Los criats del *Círculo Conservador* han desertat de 'n Romero Robledo, per anarse 'n ab D. Anton.
Molt bè per l' un y per l' altre.
Molt bè pèl guerro perque quan los criats abandonan una casa demostren que bèn poch n' esperan.

Y molt bè per en Dentetas, perque ab aquest reforç acabarà de acreditarse 'l partit de D. Anton, compost de lacayos, cotxeros y criats.

Sembla que D.ª Isabel II anirà á Munich, poch avants del part de la infanta D.ª Paz.

¿Pero no está embarazada també la reyna D.ª Cristina?

Títol de una obra que pot escriure Echegaray:
«Conflicto entre dos partos.»

D. Joan Mañé t'è una manera molt especial de combatre á la República.

L' altre dia và treure al balcó una alfombra feta de retalls de discursos de 'n Castelar, de 'n Pi y Margall, de 'n Salmerón y de 'n Figueras, advertint noble y lealment als nostres correligionaris 'ls perills que amensaven á la República; y de aquells discursos que proban la previsió l' inteligencia y l' noble desinterés de aquells homes ilustres, vol deduirne D. Joan Mañés que la República tornaria á ser lo que havia sigut avants... perque, escoltir, quan los jefes del partit republicà deyan lo que deyan...

Quan deyan lo que deyan, y và succehir lo que và

succehir, demostravan qu' eran previsors y que son dignes de dirigir la política de la nació.

Los tiros de bala forçada tenen aixó, D. Joan. I o tret esbotza la culata.

Los carlins que pensan, si es que n' hi ha alguns, davant de la conducta del Papa, deuben estar com qui véu visions.

Perque ni á la confraria dels *Miquels*, hi ha tants miquels com 'ls que 'ls reperteix á mans plenas lo successor de Sant Pere en lo Vaticà.

De primer l' Enciclica abonant totas las formas de govern y separant lo catolicisme de tota causa política.

Y are per acabarho de arreglar la carta carinyosa y laudatoria dirigida á n' en Bismarck, enviantli y aixó qu' es un hereje! la creu de l' ordre de Cristo.

Vaja, n' hi ha per tirar la boyna al foch.

Als carlins no 'ls queda més que un remey. Demanar al rey de las húngaras que canti missa, agafá 'l trabuch y proclamarlo Papa.

Aquest es l' únich homè que no transigeix ni ab la llibertat, ni ab la tolerancia religiosa.

Després de tot, no haurán de demanarli més que un petit sacrifici qu' encare potser li vindrá de gust: cambiar las húngaras per las romanas.

Los alemanys quedantse lo que 's quedan de las Carolinas y 'l govern permetentho sancionan lo dret del més fort.

Axioma:

«¿Véus alguna cosa que 't fa goig? Estira la má y pren'ho.»

Aquests son los principis que professan avuy encare las nacions civilizadas.

Una frase de 'n Castelar.

—¿Quán portém la República? va preguntarli un republicà intransigent.

A lo qual va respondre l' eloqüent orador:

—No sento impaciencias de cap género, que per experiència sè que no val res tenir l' Estat, si no 's t'è la societat.

Sembla que 'l célebre Pidal, si haguessin continuat las sessions de Còrts, hauria declarat qu' ell no está ab en Cánovas, ni ab en Romero Robledo.

—¿Donchs ab qui está D. Alejandro?

—Are com are ab los carcondas. Després ab lo qui puji primer.

En la lámina del present número representém al ministre de la Gobernació com á guixaire; pero, segons sembla, ha pujat de categoria. Encare que aficionat á fabricar conillets de guix, quan s' hi empenya sab també fabricá estátuas.

Figúrinse sinó la següent escena:

Arriba á Madrid lo governador de Murcia 'l dia mateix en que 'l govern reb la noticia de la sedició de Cartagena, y al visitar á D. Venancio, aquest li pregunta:

—¿Qué tenim? ¿Cóm está l' ordre públich en la provincia del seu mando?

—Admirablement, no hi ha perill de res, respon lo governador.

—Donchs veji, enteris de aquest telégrama, li diu lo ministre, presentantli 'l que havia rebut de Cartagena.

Y are figúrinse la transformació de un home de carn en estátua de pedra marbre.

Encare que la circular del ministre de la Gobernació es molt liberal, y baix aquest aspecte casi no t'è pero, á nosaltres no 'ns fa del tot, del tot felissos.

Perque una cosa es escriure, y un' altra cosa cumplir lo que s' escriu.

¡Ay Senyor! n' hém vistas tantas y vivim tant escamats, que dihém com certas donas:

—¡Tots los homes son iguals!

Y no 's pensin, á la circular hi ha uns párrafos molt cayos, declarant que 'ls governadors no tenen dret de posar multas á la prempsa, conforme venian fentho 'ls governadors de 'n Cánovas.

Are bè y als que van pagar las multas se 'ls tornarán los quartos?

¿Y als que van anar á la presó per no voler ó no poder pagarlas, quina indemnició se 'ls concedirá?

Jo no veig més que un medi: que dugan á la presó á tots los governadors que han posat multas.

¡Pobres sagastins, quins sustos han passat durant las conferencias que ha celebrat D. Matèi ab lo general Pep de las Butxacas grossas!

Perque 'l general no 's parava en barras.—Vull aixó, vull alló, vull alló altre.

¡Y 'ls sagastins, que ja de tants que son, casi no hi caben, no 'ls dich res...

Al comprende los intents dels esquerrans liberals, tots ells petavan de dents y treyan foch pèls caixals.

LA GRACIA ESPANYOLA.

SAINETE QUE FA FLORAR.

Surt en Sagasta ab un violí, ó un violón, s' adelanta fins al peu de la finestra de 'n Lopez Dominguez, y fent grinyolar l' instrument, canta aquesta serenata:

Surt aviat á la finestra, benemèrit general; surt, que t' haig de dí una cosa molt bonica y molt formal.

Jo ja sè que t' ets amable y que no 'm darás cap nò, sobre tot sabent l' afecte que 't professa la fusió.

Entre 'ls militars d' Espanya, cap més val lo que t' vals; ets la crema del exèrcit, lo fénix dels generals.

Si t' vols venir ab nosaltres, estarás d' alló més bè; tot lo que 'l teu cor desitji, parla, tot t' ho donaré.

T' governarás mi hacienda, t' esmorsaras sempre ab mi, t' farás per tots conceptes lo que 't dicti 'l teu magi.

En las Còrts tindras vara alta, per tot arréu manarás, faré venirte una tropa d' aduladors al detras.

En fi, serás la *Pubilla* de la nostra situació, y dels talls que 'l partit guisi t' quedaras lo milló.

Surt, surt, pues, á la finestra, no tinguis lo cor tant du, y digam d' una vegada si per cas puch contar ab t'.

La finestra s' obra, y apareix en Lopez Dominguez en calsonets y ab lo casco de gala: saluda á don Práxedes y diu ab espantosa salameria:

Reconech que tinch molt mérit, reconech que soch valent, reconech que 'm sobra númen, inteligencia y talent.

Per lo tant, vull que t'ú, en cambi, reconeixis que, al donar lo si que t' sollicitas, es just que 'l fassi pagar.

Soch militar y home práctic, tinch lo clatell bastant net, per lo tant, fora camándulas y parlém claret, claret.

¿Vols lo sí? Tè, aquí te 'l dono: m' avinch á juntarme ab t' y á dur sobre mas espatllas tot lo que 's tingui de dú.

En pago, vull la embaixada, que m' has promès, de París, vull que dels amichs polítichs me 'n coloquis cinch ó sis;

Vull que 'ls generals que 'm voltan obtinguin empleo aviat, y vull, finalment, que 'm donguis trenta actas de diputat.

Si acceptas lo que 't proposo, pots contar ab mi desseguit... reservantme aguantar sempre l' estandart del meu partit.

Pensa si aixó t' acomoda y respontme aviat, clá y net, perque hi sortit sense calsas y aquesta nit fa molt fret.

En Sagasta fa una mueca inexplicable, torna á fer grinyo—lar l' instrument y canta:

Francament, ja 'm figurava que tindrias pretensions, perque 'ls homes del teu rango valen millons de millons.

Pero, mirant bè la cosa, y deixant mérits apart, tant si t' pica com no t' pica, me sembla que aixó es molt car.

Reflexiona un xich l' assumpto, que t'ú ja ets home de pes: de tot aixó que demanas, ¿no me 'n pots rebaixar res?

En Lopez Dominguez, tot mal humorat:

Ni un xavo: al preu que t' ho dono, encara hi surto perdent, si haig de contar la retxilla que 'm deuré moure la gent.

Hi dit l' última paraula y crech que ja faig bastant: respón, y siga 'l que siga, me 'n torno al llit al instant.

En Sagasta, embolicant lo violí ab sorna:

Vaja, donchs, noble guerrero, no hi ha res de tot lo dit ¡A déu! Veig que surt la lluna... ja te 'n pots entorná al llit.

C. GUMÀ.

ALÉCH entre D. Anton y un diputat de la majoria.

D. Anton.—Es precis, es indispensable que torni a presentarse pèl districte que l' altra vegada v'alegirlo.

Diputat.—Pero zà qui vol que 'm dirigeixi?

D. Anton.—Home, als que van elegirlo l' altra vegada.

Diputat.—Si no hi coneix a ningú...

D. Anton.—¡Aquesta sí qu' es bona! Donchs ¿cóm se las va compondre per ferse elegir?

Diputat.—Me vaig entendre ab en Romero Robledo.

S' ha publicat lo *patracol* de las Carolinas. En vista del qual diu un periódich de Madrid: «Las Carolinas representan per nosaltres un plat de badella sense badella.

»Per mor' dels alemanys que 's cruspeixen la carn. »Y 'ns deixan lo plat a nosaltres perque 'l guardem y 'l tinguem sempre bèn limpio.»

Mirin que això de ser rey...

Aquí tenen 'l de Baviera, que no sab per quin cantó girarse s'itiat com se troba pèls inglesos.

Pero no 's pensin 'ls inglesos de Inglaterra, sino 'l sabatè, 'l sastre, 'l dels mobles, en una paraula tota la plaga de industrials que volen cobrar, y que al pobre que 'ls deu no 'l deixan viure tranquil a sol ni a sombra.

* * *

Y això que 'l rey de Baviera, en virtut de las facultats que tè com a rey, pot fer un marquès de un sabatè, un barò de un sastre, y un capitá general d' un sombrero.

Pero 'ls inglesos de Baviera no 's contentan ab això y responen:—Volém quartos, sino miri, 'l citem davant dels tribunals y s' armará 'l gran tiberi del sigle. Vels 'hi aquí un rey ja que no destronat, al menos bèn tronat.

A Inglaterra está celebrantse una exposició culinaria.

Vaja que 'l dia que ab això de cunya, 'ns hi posém nosaltres, Inglaterra 's quedarà del tamanyo de una figura de pesebre.

¡Qui pot competir ab los nostres estofats, ab los nostres bolets y ab las nostras castanyas!

¡Y quins principis poden compararse ab los principis dels nostres politichs!

Pero ¿per ventura no es Epanya una immensa cunya?

Si senyors. los fusionistas estan cuyts dels conservadors; los conservadors dels fusionistas; los mestissos dels carlins; los carlins dels mestissos... y nosaltres ó siga 'l país en massa esta cuyt de carlins, mestissos, conservadors y fusionistas.

Llegeixo:

«S' han pres a Sant Sebastia 31 fusells Remington, y 3 Berdán y 15 bayonetas.»

Y jo que 'm creya que Sant Sebastia no tenia més que fletxas.

Pero, vaja, veig que hasta 'ls sants adoptan l' armament modera.

L' *Imparcial* ha publicat l' organizació que 'l Terso ha donat a l' exercit carlista.

Que porti de cantineras moltas húngaras... y la victoria es seva.

Per cada plassa de senador vitalici vacant, hi ha cinquanta pretendents que se la disputan.

Per dos toisons que s' han de conseguir, més de quinze que 'ls volen.

Y en Sagasta no sab qué fer.

¿Vol un consell?

Que 'ls rifi.

En Lopez Dominguez, quan tractava de posarse ab en Sagasta, apenas demanava res.

Una friolera per fer boca. Un parell d' embaixadas, dos senadurias, vinticinch diputats, sis mandos militars y uns entorxats de tinent general.

Ja veurán com temps a venir la política 's farà d' aquest modo:

—¿Vols ser dels nostres?

—No hi tinc cap inconvenient: pero pagam un compte atrassat que tinc ab lo sastre, un altre ab lo sabater, quatre duros de cafés que dech al mosso....

¡ah! y un trimestre que dech a la cambra. Si 'm treus 'ls inglesos de sobre, pensaré com tú.

Una noticia:

«Aixis que fassan tres mesos de la mort del rey, los senyors de l' aristocracia madrilenya tornarán a obrir lo tiro de coloms.»

Si 'ls coloms tinguessen reflexió, ¡que 'n foren de republicans!

La seva ditxa fora que cada tres mesos se morís un rey.

Diuben de Madrid, que al duch de Sevilla li han suprimit la pensió de mil pessetas mensuals que 'l rey li passava.

Quién fué a Sevilla

perdió la silla.

No ho sentirá ¡pobret! per las dos mil pessetas, sino pèls quatrecentos medallons de plata ab lo busto de D. Alfonso que aquestas dos mil pessetas representan.

En Lopez Dominguez es un gran geómetra; pero li agrada variar de problemas.

De primer va explicar la teoria de las *lineas paralelas*.

Després va sortir ab la teoria de las *lineas convergentes*.

Avuy practica la teoria del *circul*... vicios.

—Es en efecte un gran geómetra, deya un sagasti; pero no es segons l' etimologia que jo atribueixo a la paraula. *Geo-metria* ve de *geo* (terra) y *metre* (ficar). Lo qual vol dir que 'l general 's ficaría la terra al pap y encara no estaria content.

Una frase de un esquerrá disposat a transigir ab en Sagasta, sempre que li donguin algun entrant del presupuesto.

—Pèls principis 's perden 'ls principis.

En un tribunal, ahont (siga dit entre paréntessis) sempre 'n passen de bonas:

Acabava de ser condemnat un reo per séptima vegada, acusat del mateix delictè de sempre, de robar rellotjes.

L' advocat, no trobant altre argument per la defensa, va exclamar:

«Aquí no 's tracta de cap delictè, sino de una monomania. Després de set condemnas totas per la mateixa causa, 'l meu defensat no es un culpable, sino un colleccionador.»

Havia anat un a veure un pis, y al tornarhi un dia seguit de un gosset, per tancá 'l tracte, 'l porter va dirli:

—Lo pis no será may per vosté.

—Com s' enten.

—Tal com sona.

—Pero ¿per qué? ¿S' ha figurat vosté, per ventura que no seria exacte en lo pago dels lloguers? Jo soch tant formal com qualsevol altre ¡hó tè entés? Y si desconfia de la mèva paraula, prenga informes.

—Es inútil: l' amo no vol animals.

Un gerrer cantava desafinant una cansò de una popular sarsuela, en lo moment precis en que l' autor de aquesta passava par davant de la seva botiga.

Sentirlo y trencar a bastonadas tots los plats y ollas que tenia a la botiga, siguié tot hu.

Lo gerrer sense saber lo que li passa:—¡Qu' es aixó!

—Minyó, respon lo músich; ja que tú destrossas las mèvas obras, ab lo mateix dret crech jo que puch destrossar las tevas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-ra-go-ne-sa.
2. ENDAVINALLA.—Ploma.
3. ANAGRAMA.—Llus-Ulls.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Gerónima.
5. GEROGLIFICH.—Com més mestres més alumnos.

Han endevinat totas 5 solucions los ciutadans de Kock, Un de l' Olla, E Molist y Figueras, J. M. Bernis, y Gandesa; 4, Francisco y Peret, y A. Boix Zorrillista; 3, J. Abril y 2 no més Antonino, Estebet Quintana y J. Pi y Miret.

XARADA.

Empleas quan negas tú

may dona qui es codiciós

adjetiu possessiu es

Si encare no has comprés

ab lo que hi dit, la xarada,

per certs politichs usada

es avuy, la *hu-dos-tres*.

ASNEROLF ALKCSPA.

ENDAVINALLA.

Dos anells t' has de posar

si vols ferme treballar

y si tú no 'm manas bè

vaig de tort, puig que també

mossego sens tenir dents.

¿Vaja encare no m' enténs?

EUDALT SALA.

TRENCA-CAPS.

Buscar una paraula que llegida tant per l' un com per l' altre extrém digui 'l nom de un carrer de Barcelona.

F. DE G. BATSUG.

CONVERSA.

—Cridi la Guillerma, tia.

—Si no es aquí...

—¿Donchs ahont es?

—A la sala del davant qu' enrahona.

—¿Ab qui?

—Búscaho que ja ho havém dit.

OURELLUT DEL BRUCH.

GEROGLIFICH.

LIS

R R R R

S.

R N.

R. Y T. PATILLASSAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Bofarull y P., Nebot del Estufollat, Un Colerich, J. Pi y Miret, E. Tarrida, A. Boix Zorrillista, Macarrons de P., N. Castelló y M., M. Espaliu, Manolo, Pisculavius, Un Carboner, E. Narraf, y R. Rovira: Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'ns serveix.

Ciutadans E. Quintana, Antonino, Francisco y Peret, J. M. Bernis, E. Molist y Figueras, Un de l' Olla, C. de Kock, Arednabal, Tarronja de Convent, S. dels M. grossos, S. U. S. T., Anton de la Cera, Un Ferranista, Pepet d' Espugas, J. Staramsa, Eudalt Sala, Hilari de Vallis, R. y T. Patillassas: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Just Aleix: Publicarém l' articlet —Gumersindo Bufasombas: La poesia está molt bé: l' altre la publicarém.—Ventura de Reas: La prosa millor que 'ls versos: l' insertarém.—Mirobi mort: Suceheix ab los almanachs com ab tot: quan es ple no hi cap res mes. Per lo demés tinga calma. Lo de aquesta senmana no serveix.—J. Abril: Aceptats los versos.—J. Planas: Sentim haver sigut causa involuntaria del disgust que 'ns conta. Per lo demés no ha succehit res de lo que vosté 's figura: no tenim lo gust de coneixe personalment a vosté ni tampoch a l' altra persona a qui 's refereix. Y perque veji qu' estém disposats a complaure'l, envihi un altre treball qu' estiga bé, ab la dedicatória que vulgui y 'l publicarém.—Sir Byron: Si hi hagués més facilitat y 'ls accents estiguessen ben posats, la poesia aniria bé.—Calamo: La poesia es fluijeta.—P. P. Portero: Lo fet que 'ns conta, es mes propi perque 'n parlin los diaris que no un semanari com 'l nostre.—Pepet de Arbucias: Home, no s' enfadi, y tingui compte que al acceptar un treball no 'ns comprometém a guardar torn rigorós.—Recaredo: Mirarém de complaure'l.—Avi Péras: L' epigrama va bé.—T. Mola: La de vosté encare que ben versificada no té interès.—J. C. (Tarragona): La senmana entrant no parlarém.

AGUINALDO pels lectors de LA CAMPANA DE GRACIA fins lo dia 31 de Jener próxim. La obra important titulada PERSONAJES BIBLICOS que val 6 pesetas, la donarem per 3 pesetas, ab la sola presentació del número de LA CAMPANA que porta lo present anunci a nostres corresponsals y a la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, n.º 20

SOBRE LAS DONAS

POLÉMICA A PROPÓSIT D' ELLAS

ENTRE

C. GUMÁ y FANTÁSTICH

Un elegantissim tomet de 32 planas en quart, imprés ab esmero sobre paper satinat superior.

Preu: DOS rals

Se ven en la llibreria espanyola de Lopez, Rambla de Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y a casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

PROPÓSITS ELECTORALS.

¡Diputats cuneros! Lo qu' es aquesta vegada no se 'n farán. Are, cunillets de guix dels que diuen sí, ja es un
altra cosa.